

handling og dernæst senere til Overbejelse i Finantsudvalget. Efter denne Udtalelse af det ærede Medlem paa hans Partis Vegne har et andet Medlem i Salen udtalt en fra Partiets Ordfører afvigende Anskuelse med Hensyn til Behandlingen af Lovforslaget, og denne motiveredes ved, at han havde en forskjellig Opfattelse af Betydningen af Flertallets Forhandling i Fjor og i Aar. Da jeg jo veed, at Thingets Flertal følger de Udtalelser, der ere komne frem fra den, der er bemyndiget til at tale paa Partiets Vegne, antager jeg, at jeg kan betragte det Indlæg, der kom fra den ærede sidste Taler, som en rent indre Sag indenfor Flertallet, som jeg ikke behøver at indlade mig paa, og jeg kan gjøre det saa meget mere, som jeg er i det Tilfælde med Hensyn til Afstemningen at kunne slutte mig til det Forslag, der kom frem fra det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgkreds. Afstemningerne her i Salen have nemlig det Heldige, ved sig, at man ikke stemmer om Præmisserne, men kun stemmer om Konklusionen, og derfor kan man enes i en Konklusion paa Præmisseser, der ere diametralt forskjellige. Saaledes er det ganske vist i det foreliggende Tilfælde, thi jeg og mine Meningsfæller have en diametral modsat Opfattelse netop af det, der blev fremhævet fra anden Side, nemlig Spørgsmaalet om Betydningen og Retsvirkningen af Forkastelsen af det ved privat Initiativ her i Thinget indbragte, med Regjeringens Lovforslag ligehdende, private Lovforslag. Dette vilde jeg kunne have havt Leilighed til nærmere at udville for Thinget, den Gang det paagjældende private Lovforslag var til Forhandling her, men da hændte der det efter min Opfattelse noget parlamentarisk Aparte, at Thinget besluttede en Afslutning af Debatten, efter at Thingets Ordfører havde fremsat Udtalelser, der vare saa hasarderede, at man maatte kunne sige sig selv, at en Protest mod disse maatte blive fremsført fra vor Side. Der- ved forhindredes jeg fra at kunne motivere mine Anskuelser, der vare saa himmelvidt forskjellige fra Flertallets, mine Anskuelser om, at Retsvirkningen af en Indbringelse og Forkastelse af et privat Lovforslag, der var ligehdende med Regjeringens, ikke var den, som Flertallets Ordfører anførte, men tværtimod lig Nil. Jeg har imidlertid ved en tidligere Leilighed kunnet fremsætte og motivere denne min Anskuelse, og jeg tør ikke risikere nu i Dag at komme tilbage paa dette Spørgsmaal, thi jeg forudsætter, at den høitærede Formand i saa Tilfælde vil sige, at det ikke hører til det Spørgsmaal, der nu er paa

Dagsordenen, og vil henvide mig til at holde mig til det. Jeg maa altsaa i saa Henseende henvide til, hvad jeg ved en tidligere Leilighed har fremsat desangaaende, men jeg tør dog maaste knytte en enkelt Bemærkning til, hvad der i Dag er sagt af den ærede Ordfører og det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Det har nemlig ikke kunnet Andet end i høieste Grad interessere mig at høre de moralste Grunde, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, anførte for nu i Aar at stille sig anderledes til den foreliggende Sag, end Thinget gjorde i Fjor, og ikke mindre har det interesseret mig at høre den ærede Ordfører for Flertallet give en Forklaring af, hvorfor man i 1886 valgte en anden Fremgangsmaade end den, man valgte i Fjor, og som han nu anbefaler i Aar. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at Grunden til, at man i 1886 havde gjentaget Forkastelsen, da Regjeringen fremkom med den provisoriske Finantslov, var den, at man havde en alvorlig praktisk Grund til at sige Regjeringen i en gjentagen Forkastelse. Denne Udtalelse kan ikke Andet end i høj Grad forbause mig; thi for det Første var det mig ikke bekjendt, at der under de daværende Forhandlinger fra den høie Regjeringens Side blev fremsat noget som helst Dunst om en saadan Forkastelse — tværtimod, Regjeringens Udtalelser gik i modsat Retning — og dernæst tilstaar jeg, at jeg har været saa naiv, at jeg aldrig har troet om Flertallet, at det i en saadan Sag gjorde Noget for at sige Regjeringen, jeg troede langt snarere, at det gjorde Alt for at genere Regjeringen, og jeg antog, at Forkastelsen var valgt den Gang, fordi man troede at genere Regjeringen ved at lade den finde Sted nogen Tid, inden de 2 Maaneder af Samlingen vare udløbne, Noget, der imidlertid, som bekjendt, ikke lykkedes. Det ærede Medlems Udtalelser forbausede mig derfor, thi jeg har ikke kunnet opfatte Sagen anderledes, og jeg finder det i og for sig ikke unaturligt, at det ærede Flertal baade den Gang det for to Aar siden foreslog Forkastelsen, og nu, da det foreslaar at lade Sagen gaa videre, vælger det, der passer dem selv bedst i den Taktik, de følger i Kampen mod Ministeriet. Jeg skal dertil endnu kun sige den ene Bemærkning, at jeg og mine Meningsfæller ville stemme for Sagens rolige, videre Overgang til anden Behandling, ligesom jeg ogsaa vil stemme for dens Henvisning til et Udvalg, ingenlunde efter Ordførerens Motivering, men ganske simpelt derfor, at vi ikke se, at der er nogen som helst fornuftig Grund til, at Thinget skulde afvige fra den Praxis,